

at de løfter det ansvar, som hver enkelt har for også den økonomiske side af sit liv.

Som vi har talt om i dag, er det kun muligt at hjælpe dem, der vil hjælpes, og som søger hjælp, hvilket selvfølgelig vil sige, at der er nogle, man ikke kan nå med uafhængig rådgivning. Der er nogle, som bare vil blive ved og ved i en endeløs gældsspiral, som de ikke på noget tidspunkt kan komme ud af. De vil gå personligt konkurs, og de vil ikke have mulighed for at etablere sig siden hen.

Men der er faktisk nogle, der gerne vil, og derfor synes jeg, det er tankevækkende, at regeringen og de borgerlige partier i dag har behandlet det her forslag med sådan en mild ironi, en sådan lidt lattervækkende distance, som om det at være i et økonomisk uføre ikke kan være et socialt problem på linje med et alkoholmisbrug eller et pillemisbrug eller andre ting, som har taget magten fra en, og som ikke længere tillader, at man har styr på livet med de følger, det har for familie og andre i ens nære kreds.

Det er en alvorlig sag at tage hånd om sit eget liv, hvis man har forgældet sig og forgældet sig og forgældet sig, og få sat tingene på et andet spor. Og de mennesker, vi taler om her, er desværre ofte mennesker med både offentlig gæld og med privat gæld og med privat gæld mange forskellige steder. Derfor er det ikke bare at gå til det, vi næsten har fået beskrevet som de kongelige danske banker, som med deres almennyttige virksomhed sørger for, at den enkelte får den bedst mulige rådgivning. Det er fair nok. Men vi taler altså også om banker, som driver virksomhed, som skal drive virksomhed. Det håber jeg sandelig de gør af hensyn til aktionærerne.

Vi taler også om en socialforvaltning, som heller ikke har det perspektiv eller, som fru Sandy Brinck har været inde på tidligere, den uddannelsesmæssige baggrund, som gør, at det er indlysende at fokusere strengt, nøgternt og realistisk på at få sat økonomien på skinner.

Jeg tror, vi kan finde mange forskellige modeller og mange forskellige finansieringsmåder. Det, der er afgørende, er at give en mulighed for at bryde den onde cirkel, sådan at man kan få betalt enhver sit, både de private og det offentlige, og faktisk opleve, at man har styr på det.

Vi kan begynde med et forsøg i en skala som det, vi så i Malmø; vi kan lære noget af vores venner andre steder; vi kan målrette informationsvirksomheden, sådan at vi faktisk forebyg-

ger dyb social nød, at vi forebygger, at familier går konkurs, og at vi gør det på en måde, som faktisk sikrer, at det store, store flertal, som har styr på det, overhovedet ikke generes i den opfattelse af virkeligheden, som jeg tror stemmer meget godt overens med den, vi har fået præsenteret fra Venstre, nemlig at der ikke er nogen problemer med at afdrage sin gæld, så længe man selv tager ansvaret.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg har to spørgsmål. Det ene er: Når nu dette rådgivningskontor er etableret, hvad gør man så med de borgere, som ikke vil gå ind på kontoret, som altså er på vej ned i denne her afgrund, men som ikke vil gå ind på kontoret? Hvad er Det Radikale Venstres forslag der?

Det andet spørgsmål: Når Det Radikale Venstre siger, at der kan være mange forskellige finansieringsmodeller til dette kontor, der nu skal oprettes, vil jeg bare gerne vide, om skatterne skal sættes op, eller skal der spares penge et andet sted?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Med hensyn til det sidste er vi naturligvis villige til at finansiere forslaget, og jeg synes, det ligger på den flade hånd at begynde med at se på den ikke udtømmende opremsning af initiativer, som ministeren gav i sin tale til forslaget. Der synes at være et potentiale i den meget, meget lange række af ting og sager, der kan målrettes til de mennesker, der har det her behov.

Det lyder nemlig, som om vi rådgiver middelstanden i Danmark rigtig, rigtig godt – noget, som forældre måske kunne fortælle deres børn – uden at være støttet af statslige initiativer.

Kl. 15.25

Med hensyn til det andet, nemlig hvad med dem, der ikke vil? Ja, som jeg sagde i min ordførertale, kan man kun hjælpe dem, der vil hjælpes, og her synes jeg faktisk også, at man selv har ansvaret for at søge hjælp. Det vil sige, og det kan godt være, at det lyder unødigt hårdt for hr. Flemming Oppfeldt, men der er nogle, vi ikke kan hjælpe, og der har vi så det sociale system og gældssaneringsmuligheden. Jeg synes bare, det er ærgerligt, for det er væsentlig dyre, både for samfundet og sandelig også med hensyn til de omkostninger, den enkelte betaler.